

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

 jesusnet.dk

Hvorfor fejrer vi fastelavn?

Læs mere på: jesusnet.dk/fastelavn

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 126. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord

Layout: Birgitte Bohsen

Tro er en gave fra Gud

Hvordan kan et menneske få fællesskab med den almægtige og usynlige Gud? Bibelen siger, at det sker ved at tro på Gud. Vi kan ikke i os selv tro på Gud. Det er noget, Gud må give os, ved at hans hellige ånd skaber troen i os.

Det er et mirakel, vi ikke kan udforske til bunds – men vi kan sige Gud tak for det! Hvis vi tror, at Jesus er Guds Søn og vores frelser, har vi tro nok til at være frelst og leve sammen med ham.

Troen kommer ved, at vi hører eller læser Guds ord og lader Helligånden gøre det levende for os. Mange har begyndt deres liv som kristne med at bede: »Gud, hvis du findes, så giv mig tro på dig«. Troen har brug for næring for at leve og vokse. Derfor er det vigtigt at udsætte sig selv for Guds ord, f.eks. ved at gå i kirke og ved at læse i Bibelen eller høre den oplæst. Mange har også stor hjælp af at snakke med andre kristne om troen og bede sammen om hjælp til at tro.

Sprint Aagaard Korsholm

ET ORD MED PÅ VEJEN

FEBRUAR 2026

Maria var tæt på at dø

Flere måneders alvorlig sygdom har givet Maria Legarth en ny indsigt: Jeg gider ikke længere irritere mig over de små ting i livet, men prøver i stedet at søge det, der er væsentligt ▶

Foto: Anette Ingemansen

► »Jeg er ikke bange for døden – men spejder efter det væsentlige i livet.«

Sådan tænkte Maria Legarth, da hun i efteråret 2021 lå på sygehuset med blodforgiftning og 40 i feber og havde det allerdårligst.

Det hele begyndte dagen efter, at Maria og hendes mand, Brian, havde fejret deres sølvbryllup.

I halvanden uge havde de brugt tid på at rydde op og gøre klar til den store fest med 65 gæster, så Maria mærkede ikke, at hendes krop ikke var helt på toppen. Og hun tænkte heller ikke nærmere over, at hun næsten brød sammen dagen før festen, da hun var ved at tage en kop kaffe på gulvet.

Ikke før bagefter.

Indlagt i sidste øjeblik

Sidst på aftenen til festen blev hun virkelig træt, og næste morgen vågnede hun med kvalme, ondt i ryggen og træthed.

»Det er nok bare udmattelse efter festen,« tænkte hun.

Men da de kørte hjem fra hotellet, hvor de havde overnattet, forsvandt al energi fra hendes krop. Hun måtte kravle op ad trapperne til soveværelset, hvor hun straks smed sig i sengen med feber.

De næste dage steg feberen, smerterne i ryggen øgedes, og hun kunne næsten ingenting spise eller foretage sig.

Om onsdagen var feberen steget til 40 grader, og Maria blev indlagt akut på sygehuset, hvor hun lå i seks dage med blodforgiftning forårsaget af blærebetændelse og nyrebækkenbetændelse. Det var i sidste øjeblik, og hun blev reddet af intravenøs antibiotika tre gange i døgn.

Senere fik hun en læges ord på, at hun ikke havde overlevet, hvis hun ikke havde ringet 1813.

Lægernes bekymrede blikke

På sygehuset var Maria træt og udmattet. Hun sov og sov, orkede næsten ikke at åbne øjnene og ville bare have fred. Selvom hun bemærkede lægernes bekymrede blikke, var hun ikke bange for at dø, men lod muligheden omslutte sig.

»Vi hører ofte til begravelser, at nu er ens kære kommet det bedste sted hen. Der ville jeg også gerne hen. Jeg

tænkte, at det måtte være bedre end at være på jorden, så jeg kunne være helt tæt på Guds hellighed.«

Det lykkedes lægerne at redde Maria, men der lå stadig et langt sygdomsforløb foran. Kroppen var forandret efter det massive pres. Hun kunne næsten ikke gå, læse eller tænke og måtte bruge det næste halvandet år på genoptræning.

Sluttede fred med døden

Sygdommen har ændret Maria på mange måder.

»Jeg kan mærke, jeg ikke længere gider irritere mig over de små ting i livet. I stedet prøver jeg at spejde efter det, der er væsentligt.«

Og så har Maria sluttet fred med døden.

»Jeg er ikke bange for at dø. Jeg tror, at når jeg dør, kommer jeg op til Guds hellige himmel, hvor alt er godt. Der er fred og glæde, og jeg er omsluttet af Guds kærlighed.«

I lang tid var hun faktisk frustreret over, at Gud ikke lod hende dø dér på sygehuset.

»Det var svært, når nogen sagde til mig, at jeg skulle være glad for at være i live, for jeg havde jo mistet muligheden for at komme det bedste sted hen – i Himlen hjemme hos Gud. Og hvis der er så godt at være, hvorfor ønsker vi så ikke alle sammen bare at dø hurtigst muligt?«

Gud vil stadig bruge mig

Efterhånden har hun affundet sig med, at Gud ikke ønskede, hun skulle dø endnu, fordi hun stadig har opgaver her på jorden.

»Jeg har en dejlig familie, som jeg skal være der for, et meningsfuldt arbejde og opgaver i kirkeligt arbejde, hvor Gud stadig vil bruge mig,« siger hun.

Livet har gjort hende klogere, og den visdom vil hun gerne bruge til gavn for andre mennesker.

»Derfor er jeg ikke bange for døden, men jeg vil gerne blive lidt længere her på jorden, fordi Gud har tænkt det sådan.«

Karin Borup Ravnborg
Artiklen er fra magasinet Tro & Mission
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen